

Arrest

nr. 207 874 van 20 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming voortvloeit uit de motieven die zij naar aanleiding van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet. Verzoeker verklaart dat zijn ouders in 2016 naar Turkije zijn vertrokken, dat één van zijn vier broers werd vermoord en dat de persoon, tegen wie hij klacht had ingediend, hem beschuldigd heeft van leugens, dat hij bij de zesde divisie van het leger werd aangeklaagd en er een arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd en een vonnis tegen hem werd uitgesproken. Ten slotte vreest verzoeker in hoofde van zijn dochter, die in 2016 in België werd geboren, dat hij niet weet waar zijn kind heen moet indien hij niet voor haar zal kunnen zorgen na zijn arrestatie. Verzoekster baseert zich op dezelfde motieven als verzoeker.

Verzoekers hun eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 189 266 van 29 juni 2017 wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid.

Ter ondersteuning van hun huidige verzoek om internationale bescherming leggen verzoekers de volgende documenten neer: hun identiteitskaart, hun nationaliteitsbewijs, hun huwelijksakte, een CD-rom met een arrestatiebevel en een vonnis van de rechtbank, een video en een psychologisch attest van verzoekster.

3. (Oud) Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van

bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

5. Waar verzoekers stellen dat: "In dit geval er is geen onderzoek over de bewijswaarde van de documenten gebracht door Verzoekers.", kunnen zij niet worden gevolgd door de Raad. De Raad wijst naar de bestreden beslissingen waar de commissaris-generaal omtrent hun voorgelegde documenten het volgende heeft vastgesteld: "Ook de door u neergelegde documenten ter staving van uw verklaringen kunnen niets aan bovenstaande analyse veranderen. Zo legt u de identiteitskaart van u en uw vrouw neer, alsook de nationaliteitsbewijzen en uw huwelijksakte. Deze documenten hebben echter louter betrekking op uw identiteit waardoor deze niets aan bovenstaande analyse kunnen wijzigen. Verder staft u uw verklaringen met een arrestatiebevel en het vonnis dat tegen u werd uitgesproken. Ook legt u een video neer waarin te zien is dat uw vriend foto's maakt van de documenten binnen uw werkplaats. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u slechts foto's neerlegt van deze documenten waardoor de authenticiteit ervan op geen enkele manier kan worden geverifieerd. Verder wordt vastgesteld dat er in uw land van herkomst wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal plaatsvindt. Bovendien zijn er zowel in het binnen- als in het buitenland Iraakse identiteits- en andere officiële documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping door verheidsbeambten zijn verworven. Gezien deze vaststellingen dient de bewijswaarde van deze door u neergelegde stukken dermate gering te worden genoemd dat ze onmogelijk kunnen opwegen tegen de manifeste blijken van ongeloofwaardigheid die in uw verklaringen van uw huidige en uw voorgaande asielaanvraag werden vastgesteld. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat de door u neergelegde documenten intern tegenstrijdig zijn met elkaar. Zo valt te lezen in het arrestatiebevel (dd. december 2015) dat de veroordeelde onmiddellijk bij unit 6 dient te worden gebracht omdat hij veroordeeld werd. Het is echter bevreemdend dat het vonnis aangaande uw veroordeling werd uitgesproken in februari 2016, drie maanden na dit arrestatiebevel waarin reeds wordt verklaard dat u werd veroordeeld. Het feit dat u documenten neerlegt die verklaren dat u werd veroordeeld, drie maanden voor het effectieve vonnis, doen enerzijds afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u neergelegde documenten en bijgevolg ook aan de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De door u neergelegde video kan hieraan ook niets wijzigen. U verklaart in dit verband dat deze video bewijst dat uw vriend foto's maakte van de documenten binnen uw werkplaats (DVZ verklaring, rubriek 17). Meer in detail verklaart u dat uw vriend, A.(...) S.(...), die weliswaar onherkenbaar is op de video, goedendag zegt in het begin van de video, affirmatief antwoordt op de vraag of er echt een vonnis tegen u werd uitgesproken, dat hij daarna de schuif van de kast opent en de documenten eruit haalt (DVZ verklaring, rubriek 17). Het feit dat deze video louter betrekking heeft op de door u neergelegde documenten, namelijk het arrestatiebevel en het vonnis, dewelke zelf niet van dien aard waren om iets aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten te wijzigen gegeven hun tegenstrijdige karakter (cf. supra), maakt dat ook deze video hieraan niets kan veranderen. Documenten krijgen namelijk enkel enige bewijswaarde toegekend indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Uiteindelijk legt u een psychologisch attest neer van uw vrouw L.(...). Uit dit rapport blijkt echter niet dat uw vrouw op regelmatige basis naar de psycholoog zou gaan (in het attest valt te lezen dat ze tweemaal op consultatie is geweest in 2017), noch enige klinische diagnose. Er wordt enkel vastgesteld dat uw vrouw last heeft van nachtmerries en dat ze zelfmoordgedachten heeft. Uw vrouw verklaart zelf dat ze veel vergeet, niet kan slapen en snel kwaad wordt. Ze verklaart verder dat ze geen medicatie neemt (DVZ verklaring, tweede AA, rubriek 17). Er dient te worden opgemerkt dat een arts vaststellingen kan doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van vastgestelde problemen, doch deze kan niet met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de gezondheidsproblemen, zodat deze medische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de aangehaalde feiten uit jullie asielrelaas. Er zijn ook geen aanwijzingen in de attesten die een rechtstreeks verband kunnen doen vermoeden tussen de medische problemen van uw vrouw en de door jullie aangehaalde vervolgingsfeiten in jullie huidige asielaanvraag. Hoewel uiteraard begrip kan worden opgebracht voor de moeilijke situatie in dewelke uw vrouw zich bevindt, is het door u neergelegde psychologische rapport niet van die aard dat het iets aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de verklaarde asielmotieven kan wijzigen." Verzoekers weerleggen noch ontkrachten deze vaststellingen.

Waar verzoekers verder in hun verzoekschrift stellen dat er een vertalingsfout zou zijn gemaakt in een document dat zij hebben voorgelegd en hierbij verwijzen naar een aantal Arabische woorden met een vertaling, merkt de Raad op dat uit niets blijkt wie deze vertaling heeft gemaakt en deze vertaling een niet voor eensluidende vertaling betreft, waardoor overeenkomstig artikel 8 PR RvV geen rekening wordt gehouden met deze vertaling.

Het door verzoekers bijgebrachte "Verzoek van het Politiebureau van Abu Ghraib." (stuk 3) betreft slechts een kleurenfotokopie. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Een verwijzing naar algemene informatie, zoals verzoekers in casu doen, en zeer algemeen stellen dat zij een bijzonder profiel hebben als soennieten in Bagdad, volstaan niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De argumentatie in het verzoekschrift en de selectieve lezing van de informatie vervat in het administratief dossier kan voorgaande appreciatie niet ombuigen en is niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in Bagdad zoals beschreven in de bestreden beslissingen niet langer correct zou zijn.

7. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn

visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 mei 2018, voeren verzoekende partijen aan dat zij wel degelijk nieuwe elementen/documenten hebben ingediend die hun verzoek om internationale bescherming en hun vrees voor vervolging ondersteunen en hun verklaringen staven. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij deze documenten, met name een arrestatiebevel en een vonnis van de rechtbank, niet hebben vermeld aangezien zij van deze documenten nog niet eens kennis hadden. Verzoekende partijen vervolgen dat omwille van de gebeurtenissen de ouders van verzoeker eveneens zijn gevlucht en het land hebben verlaten en dat verzoeker zijn broer intussen de subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen in Oostenrijk. Op de vraag waar de originele documenten zijn, antwoorden verzoekende partijen dat het onmogelijk is deze voor te leggen omdat de documenten door een vriend stiekem en op illegale wijze op een CD werden gezet.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen, zonder dat zij echter concreet ingaan op en valabele argumenten formuleren met betrekking tot de in de beschikking van 29 mei 2018 opgenomen grond.

Waar verzoekende partijen wijzen op de door hen in het kader van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten, in welk verband ze o.a. laten gelden dat zij het arrestatiebevel en een vonnis van de rechtbank niet (eerder bij hun vorig verzoek om internationale bescherming) hebben vermeld aangezien zij van deze documenten nog niet eens kennis hadden en dat het onmogelijk is de originelen ervan voor te leggen omdat de documenten door een vriend stiekem en op illegale wijze op een CD werden gezet, is hun algemene argumentatie geenszins van aard een ander licht te werpen op de grond in de beschikking van 29 mei 2018 waar met betrekking tot die documenten het volgende wordt vastgesteld:

“Waar verzoekers stellen dat: “In dit geval er is geen onderzoek over de bewijswaarde van de documenten gebracht door Verzoekers.”, kunnen zij niet worden gevolgd door de Raad. De Raad wijst naar de bestreden beslissingen waar de commissaris-generaal omtrent hun voorgelegde documenten het volgende heeft vastgesteld: “Ook de door u neergelegde documenten ter staving van uw verklaringen kunnen niets aan bovenstaande analyse veranderen. Zo legt u de identiteitskaart van u en uw vrouw neer, alsook de nationaliteitsbewijzen en uw huwelijksakte. Deze documenten hebben echter louter betrekking op uw identiteit waardoor deze niets aan bovenstaande analyse kunnen wijzigen.

Verder staft u uw verklaringen met een arrestatiebevel en het vonnis dat tegen u werd uitgesproken. Ook legt u een video neer waarin te zien is dat uw vriend foto's maakt van de documenten binnen uw werkplaats. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u slechts foto's neerlegt van deze documenten waardoor de authenticiteit ervan op geen enkele manier kan worden geverifieerd. Verder wordt vastgesteld dat er in uw land van herkomst wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal plaatsvindt. Bovendien zijn er zowel in het binnen- als in het buitenland Iraakse identiteits- en andere officiële documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping door verheidsbeambten zijn verworven. Gezien deze vaststellingen dient de bewijswaarde van deze door u neergelegde stukken dermate gering te worden genoemd dat ze onmogelijk kunnen opwegen tegen de manifeste blijken van ongeloofwaardigheid die in uw verklaringen van uw huidige en uw voorgaande asielaanvraag werden vastgesteld. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat de door u neergelegde documenten intern tegenstrijdig zijn met elkaar. Zo valt te lezen in het arrestatiebevel (dd. december 2015) dat de veroordeelde onmiddellijk bij unit 6 dient te worden gebracht omdat hij veroordeeld werd. Het is echter bevreemdend dat het vonnis aangaande uw veroordeling werd uitgesproken in februari 2016, drie maanden na dit arrestatiebevel waarin reeds wordt verklaard dat u werd veroordeeld. Het feit dat u documenten neerlegt die verklaren dat u werd veroordeeld, drie maanden voor het effectieve vonnis, doet enerzijds afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u neergelegde documenten en bijgevolg ook aan de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De door u neergelegde video kan hieraan ook niets wijzigen. U verklaart in dit verband dat deze video bewijst dat uw vriend foto's maakte van de documenten binnen uw werkplaats (DVZ verklaring, rubriek 17). Meer in detail verklaart u dat uw vriend, A.(...) S.(...), die weliswaar onherkenbaar is op de video, goedendag zegt in het begin van de video, affirmatief antwoordt op de vraag of er echt een vonnis tegen u werd uitgesproken, dat hij daarna de schuif van de kast opent en de documenten eruit haalt (DVZ verklaring, rubriek 17). Het feit dat deze video louter betrekking heeft op de door u neergelegde documenten, namelijk het arrestatiebevel en het vonnis, dewelke zelf niet van dien aard waren om iets aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten te wijzigen gegeven hun tegenstrijdige karakter (cf. supra), maakt dat ook deze video hieraan niets kan veranderen. Documenten krijgen namelijk enkel enige bewijswaarde toegekend indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Uiteindelijk legt u een psychologisch attest neer van uw vrouw L.(...). Uit dit rapport blijkt echter niet dat uw vrouw op regelmatige basis naar de psycholoog zou gaan (in het attest valt te lezen dat ze tweemaal op consultatie is geweest in 2017), noch enige klinische diagnose. Er wordt enkel vastgesteld dat uw vrouw last heeft van nachtmerries en dat ze zelfmoordgedachten heeft. Uw vrouw verklaart zelf dat ze veel vergeet, niet kan slapen en snel kwaad wordt. Ze verklaart verder dat ze geen medicatie neemt (DVZ verklaring, tweede AA, rubriek 17). Er dient te worden opgemerkt dat een arts vaststellingen kan doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van vastgestelde problemen, doch deze kan niet met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de gezondheidsproblemen, zodat deze medische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de aangehaalde feiten uit jullie asielrelaas. Er zijn ook geen aanwijzingen in de attesten die een rechtstreeks verband kunnen doen vermoeden tussen de medische problemen van uw vrouw en de door jullie aangehaalde vervolgingsfeiten in jullie huidige asielaanvraag. Hoewel uiteraard begrip kan worden opgebracht voor de moeilijke situatie in dewelke uw vrouw zich bevindt, is het door u neergelegde psychologische rapport niet van die aard dat het iets aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de verklaarde asielmotieven kan wijzigen." Verzoekers weerleggen noch ontkrachten deze vaststellingen.

Waar verzoekers verder in hun verzoekschrift stellen dat er een vertalingsfout zou zijn gemaakt in een document dat zij hebben voorgelegd en hierbij verwijzen naar een aantal Arabische woorden met een vertaling, merkt de Raad op dat uit niets blijkt wie deze vertaling heeft gemaakt en deze vertaling een niet voor eensluidende vertaling betreft, waardoor overeenkomstig artikel 8 PR RvV geen rekening wordt gehouden met deze vertaling.

Het door verzoekers bijgebrachte "Verzoek van het Politiebureau van Abu Ghraib." (stuk 3) betreft slechts een kleurenfotokopie. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn."

Verzoekende partijen ontkrachten, noch weerleggen deze vaststellingen en ze werpen er geen ander licht op. Daargelaten de weinig overtuigende uitleg van verzoekende partijen waarom zij er niet in slagen de originele documenten voor te leggen, blijft hoe dan ook de vaststelling gehandhaafd dat zij van het arrestatiebevel en het vonnis van de rechtbank slechts fotokopieën voorleggen, doch niet het origineel ervan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien

kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. X (c)), wat hier niet het geval is, zo blijkt uit 's Raads arrest nr. X van 29 juni 2017 waarin in het kader van hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming tot de ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas, waarin zij tot op heden volharden, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om voorgaande redenen, gelet ook op de concrete en pertinente vaststellingen omtrent die bijgebrachte documenten zoals o.a. inzake de onderlinge tegenstrijdigheid in de inhoud ervan, vaststellingen die niet worden ontkracht of weerlegd, en gezien ook de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Irak corruptie welig tiert, er op grote schaal documentenfraude plaatsvindt en Iraakse documenten zowel in binnen- als buitenland gemakkelijk kunnen worden verkregen wat de bewijswaarde ervan danig relativeert, kan aan het door verzoekende partijen bij hun huidig verzoek om internationale bescherming neergelegde vonnis en arrestatiebevel geen bewijswaarde worden gehecht. De algemene opmerking van verzoekende partijen wel degelijk nieuwe elementen/documenten te hebben ingediend die hun verzoek om internationale bescherming en hun vrees voor vervolging ondersteunen en hun verklaringen staven, is allerminst van aard hier een ander licht op te werpen en kan niet worden bijgetreden.

Betreffende de algemene, niet gestaafde bewering dat verzoekers broer intussen in Oostenrijk subsidiaire bescherming zou hebben verkregen, op welke basis dan ook, benadrukt de Raad dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht en beoordeeld op zijn eigen merites, rekening houdende met de concrete gegevens van de zaak, zoals *in casu* geschiedt.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot de algemene opmerking dat omwille van de gebeurtenissen de ouders van verzoeker eveneens zijn gevlucht en het land hebben verlaten, zonder voorts daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 29 mei 2018 opgenomen grond. Ze brengen geen concrete en valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS